

ROSER MACIÀ

Set
dies per dir-te
t'estimo

ROSER MACIÀ

SET DIES PER
DIR-TE T'ESTIMO

Fanbooks

© del text: Maria Roser Macià Alcaide, 2025
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: octubre del 2025
ISBN: 978-84-10028-61-6
Dipòsit legal: B. 15.962-2025
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre procedeix de boscs gestionats de forma sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

1

Sara

(Agost, ara)

La porta del balcó està oberta i veig, estirada al sofà, com es mouen les cortines, el moviment ondulant que fan. Podria estar-me així tot el dia, observant-les, deixant la ment en blanc, deixant el cos sense acció, però aleshores la panxa em rugeix i la cobreixo amb una mà, com amagant el so. Gemego contra el coixí on tinc estampada la cara. No vull moure'm, no vull...

—Prou d'estar arrepapada al sofà, nena. Portes així tota la tarda. No vols fer-te unes magdalenes?

Alço el rostre, el cos de bocaterrosa. L'àvia em mira des de la cuina i em jutja darrere de les seves ulleres, implacable. Tanco els ulls. No és aquí, no de veritat. És morta. Enfonso el cap un altre cop.

—Deixa'm.

—Tens gana, Sareta. Cuida't una mica, va. Fes-ho per mi. —I torna a dir—: Prou d'estar arrepapada al sofà.

—Deixa'm —repeteixo.

—Sento els teus budells des d'aquí.

L'àvia arrufa les celles i es posa les mans als malucs. Per un motiu que no entenc, el seu record encara espera molt de mi. La miro sense parpellejar, per por que la imatge s'esvaeixi, però això passa igualment i, quan deixo de veure-la, la pena m'ofega, em venen ganes de plorar. Tanco els ulls amb força. Em quedaria així per sempre, però la panxa em rugeix de nou i, si torna a aparèixer,

tornarà a enfadar-se amb mi, així que aquest cop sí que m'aixeco, vaig fins a la cuina arrossegant els peus i trec els ingredients, la mantega, la llet, la farina, i agafo el bol i la batedora de mà. Poso la ràdio, perquè l'àvia sempre cuinava amb música, i faig les magdalenes que tant li agradaven a ella, però sense gerds, perquè els que hi ha a la nevera estan passats i els he de llençar a la brossa. Agafo una tauleta de xocolata d'un calaix i la tallo a trossets. Només en queda la meitat; és la preferida de la mare. Penso en ella i en el somriure que em farà quan vegi que he fet alguna cosa, que ho estic intentant. M'eixugo la suor que em regalima pel front i m'aturo per engegar el ventilador del sostre. És agost i la calor és fastigosa i humida a Barcelona, estigui deprimida o no.

El cos recorda el que ha de fer, encara que em senti entumida. Tasto la pasta abans d'abocar-la als motlles i sé que quedaran boníssimes. Potser podrem berenar plegades, amb un got de llet i una magdalena acabada de fer.

Poso la safata al forn durant vint minuts. Programo l'alarma per no oblidar-me'n.

—Ja tornes al sofà? —L'àvia ha aparegut un altre cop tan bon punt he deixat caure el cul al sofà. Porta el davantal que duia l'últim dia, el de color carbassa, ple de taques seques d'oli i tomàquet perquè no el rentava mai—. Què faràs, lamentar-te?

Esubfego.

—Per què no?

—Perquè hi havia moltes coses que t'agradava fer i que ja no fas. Escriure, sortir a passejar, quedar amb les amigues, parlar amb en James...

—Àvia —l'adverteixo.

—Que sí, que sí, ja sé el que em diràs. Però fes alguna

cosa. —Aleshores fa petar la llengua—. Mira, escriure sí que ho pots fer des del sofà. És un *win-win*. Guanyes tu, i guanyo jo. Així treus les coses de dins. No vull que acabis com jo.

—Morta?

—Tu sempre tan graciosa.

Però l'àvia no em renyava més, perquè en el fons m'estimava i, quan era viva, tampoc durava gaire estona empipada amb mi. Ara, en la meua imaginació, passa el mateix. S'asseu al meu costat i la seva mà rugosa m'acaricia els cabells, la cara. Tanco els ulls. Havia deixat el televisor encès i de fons em bressola la repetició d'una sèrie que he vist mil vegades. Ningú veu ni sent les llàgrimes que, sense voler, cauen.

Al somni, puc abraçar l'àvia abans que mori. Jeu al seu llit, a casa nostra, a la seva habitació, que sempre feia olor de perfum Nenuco. Al somni, li puc dir adeu, dir-li que l'estimo. Faig tot el que m'hauria agradat fer, i per un instant m'ho arribo a creure, tot i que no va ser així. Quan ella obre els llavis per parlar-me, l'escenari canvia, tot desapareix, i torno a ser a la maleïda platja, negra nit, banyant-me al mar.

No, no m'estic banyant. No tinc el control. Les onades se m'emporten. A la sorra, un grup de nois i noies riuen. Demano ajuda, els crido, sé que em coneixen, sé que els conec. Però cap d'ells no es mou. Ningú es preocupa per mi.

L'aigua m'entra pel nas, per la boca. M'ofego. Morir així seria una tragèdia.

Aleshores m'agafen la mà, el cap em surt a la superfi-

cie, i instants després els peus trepitgen la sorra humida i torno a respirar.

El tinc davant, amb els cabells xops, els ulls buscant-me.

Al somni, el cor em fa un salt.

—Sara! —em diu ell—. Sara, què fas?!

Em sacseja. Però quan obro els ulls, no és en James qui em parla.

És la mare, que em crida. S'aparta de mi de cop, no sé on va. Jo noto el cor a la gola, a les orelles. Em regalima suor pel clatell i em baixa per l'esquena. Em toco les galtes, bullint, humides per les llàgrimes. Què ha...?

—SARA!

A la cuina, la mare està obrint el forn i...

El forn.

Les magdalenes. Les preferides de l'àvia.

M'incorpo de cop amb un microinfart.

—No, no, no-no-no.... —Faig un salt i corro cap a la safata de magdalenes, però ja és massa tard. Estan totes socarrimades. El fum ho omple tot i tusso.

La mare es mou d'una banda a l'altra de la cuina, manyoples aquí i allà, magdalenes a la brossa, safata sota la pica perquè es refredi. Tinc ganes de plorar i tot va massa ràpid perquè el meu cap ho pugui processar.

—Sara, espavila! —em diu ella, passant per darrere meu. Encara té la bossa penjada de l'espàtlla; no s'ha pogut ni canviar, un cop ha entrat a casa—. Ventila això, per l'amor de Déu!

Obro la finestra de la cuina que dona al carrer, al menjador obro encara més el balcó i enretiro la cortina, perquè el poc aire que entra de fora netegi la pudor de cremat que s'ha escampat per tota la casa.

A la brossa, els *muffins* són una massa ennegrida. Serro les mans als costats.

—M'he quedat adormida —dic, quan la mare em pregunta què ha passat—. Havia posat l'alarma, t'ho juro.

—Sara... —La mare em posa les mans a les espatlles, abaixa el rostre per mirar-me. No sé què hi veu, però no li deu agradar, perquè no somriu com jo m'havia imaginat que faria si no hagués cremat les magdalenes, sinó que deixa anar un sospir, abatuda—. No pots seguir així. Podria haver passat una desgràcia. L'alarma no estava posada, filla.

—Com que no?

—Com que no. Què hauria passat si no hagués arribat? Ets...

Una decepció.

És el que deu pensar, però no ho diu. Jo em mossego el llavi inferior, i aleshores m'aparto d'ella, no vull que em toqui i em faci manyagues quan noto aquesta ràbia dins meu.

—Era una sorpresa. Per a tu. Perdona si l'he tornat a cagar. Perdona si encara estic trista i cansada. Perdona si no soc una roca, com tu.

La mare parpelleja, es gira a poc a poc i recolza una mà al marbre de la cuina. La sento que agafa aire.

Vinga, crida'm. M'ho mereixo. Soc horrible. Se t'ha mort la mare i tens una filla que per poc no cala foc a la casa.

Però, en comptes d'això, diu:

—Vols que demani hora a l'Ariadna?

L'Ariadna va ser la meva psicòloga quan no tenia amics a principi de secundària i vaig anar-hi un parell de cops després que morís l'àvia, però al final acabàvem par-

lant també d'en James, i fins i tot de la Cèlia, i vaig deixar d'anar-hi perquè no volia contestar tantes preguntes i, què importava?, parlar del que va passar no la faria tornar ni aconseguiria que recuperés la meva vida d'abans.

—No —dic ràpidament, mossegant-me un repeló del polze.

Ella es gira i sembla mig trencada, mig decebuda. No li cap tanta pena al cos. Per mi, per ella. No ho suporto.

El silenci s'allarga i es fa insostenible.

Aleshores, com si l'hagués invocat, em vibra el mòbil.

Una notificació. Un missatge nou. Faig clic sense pensar-m'ho i s'obre el xat de la conversa. A dalt, el nom apareix ràpid, traïdor. Una mica com ell.

James.

L'hauria d'haver bloquejat, esborrat per sempre més de la llista de contactes.

I, malgrat tot, encara no tinc esma de desprendre'm d'ell.

Hey, how are you doing? Estàs millor? Ens truquem algun dia i parlem?

—Qui és? La Cèlia? —diu la mare, inclinant-se damunt meu, de cop i volta encuriosida, gairebé il·lusionada, perquè la seva filla tingui contacte amb algú, sigui qui sigui.

La Cèlia, diu. *As if*.

—Ai, mama, però què dius? No és la Cèlia.

—Com vols que ho sàpiga, si no m'expliques res? Fa temps que no la veig per aquí. Que us heu enfadat? T'aniria bé quedar amb algú.

«No tinc ningú», vull dir-li. Però hi ha paraules que fa massa mal dir.

—Si ja has acabat l'interrogatori, puc anar a la meva habitació?

Abans que em contesti, ja estic sortint de la cuina, passadís avall. La mare em segueix, perquè, aquí, ni intimitat ni privacitat.

Tinc un huracà dins meu.

—Per què no em deixes sola? —li crido, i la veu se'm trenca—. No faig més que cagar-la!

—Ha sigut un accident i no ha passat res —contesta ella, i m'agafa del braç, després de la mà, fins que deixo d'oferir resistència i em pot abraçar. Em fa un petó al front humit—. Plora si et fa falta, Sara. Jo també la trobo a faltar. Tot i que si hagués vist les magdalenes, mare meva...

Se m'escapa un riure nasal contra la seva brusa.

—M'hauria matat. I no tenim nabius. Estaven podrits.

—Tragèdia.

Ens quedem una estona així, i encara que li taco la brusa de llàgrimes i mocs, no es queixa ni es mou. Els músculs es relaxen, com quan era petita i una abraçada seva ho curava tot.

Potser hi ha coses que no canviaran mai.

Aleshores m'aparta a poc a poc, buscant-me la mirada. Té els ulls claríssims.

—Per què no escrius una mica? Sempre t'ajuda, no et sembla? Recordes com amb en James us enviàveu cartes i tot, quan éreu petits?

—Per què parles d'en James ara?

—Perquè és el teu millor amic.

—Era.

—Com?

—Era el meu millor amic.

—De debò, Sara, encara no heu fet les paus? No va ser culpa seva, que morís l'àvia. Ho saps, oi?

No puc. No puc amb això. Ara no.

—Mama, sisplau... —li suplico, agafant-li la mà—. Podem canviar de tema? Què tal la tornada a la feina?

Ella mira al sostre de l'habitació, inhala, deixa caure les espatlles. Es rendeix.

—Com vulguis. Demanem pizzes i t'ho explico, sí? No tinc esma per fer el sopar, avui.

Li faig un petó a la galta i per fi em deixa sola. Se'n va a la dutxa, diu. La mare ha estat de baixa després de la mort de l'àvia i avui per fi ha tornat a l'oficina. Treballa venent assegurances. No és una feina gens sexi, diu ella, però paga les factures i ens permet estar tranquil·les. No com abans, quan tenia el seu propi negoci i sempre havíem de patir.

Mentre sento l'aigua al bany, m'assec a l'escriptori, per fi sola. Escriu, em diuen. Obro el calaix i veig el petit quadern que m'havia fet de diari els últims mesos. Té un petit film de pols al damunt. No escric res des que va marxar en James.

L'agafo. Llegeixo l'última pàgina, i la tanco. Llenço la llibreta a la paperera.

Enfonso el cap entre les mans i em forço a respirar. Els records m'ofeguen, com al somni. En una altra vida, l'àvia m'abraçaria. Trucaria a la Cèlia. Parlaria amb en James.

Però no puc fer res d'això.

Perquè no tinc ningú.

2

James (Agost, ara)

El sol em desfà la pell encara que porti gorra i deu quilos de crema solar. El camí de les mil portes torii del santuari Fushimi Inari sembla estendre's fins a l'infinit i no acabar-se mai, una mica com aquestes vacances. La calor, densa i opressiva, empitjora a cada esglaó, i enyoro, no per primer cop, el clima fred de Londres.

Trec el mòbil i reviso les xarxes. En Mike i la Lizzie han deixat comentaris a les fotos del Palau Imperial que vaig penjar ahir, però no n'hi ha cap de la Sara. Tampoc no hi ha cap reacció seva a la *story* que vaig penjar del plat de ramen fred. Repasso el nostre historial de missatges, per si se m'ha escapat alguna cosa, però res. Ni rastre. L'últim missatge que li vaig enviar ahir segueix en vist.

Em ve al cap un pensament traïdor: i si no em torna a escriure mai més? I si realment s'ha acabat?

Un nus em tanca l'estómac i, per un moment, penso que vomitaré.

La mare apareix al meu costat i m'agafa del braç a l'instant, com si hagués ensumat el meu malestar.

—Que no et trobes bé?

—És per la calor —menteixo, i busco l'ampolla d'aigua a la motxilla, tot evitant la seva mirada. Ella fa petar la llengua, sense refiar-se de mi, a punt per continuar preguntant-me coses. Em fixo en la seva tovalloleta de menys

cinc graus centígrads enganxada sota el barret que li cobreix part del front, i de sobte vull canviar de tema—. Me'n dones una?

Les comprem a qualsevol 7-eleven i ens han salvat de més d'una lipotímia, i la mare és la que en guarda els paquets. Ara en treu un de la seva bossa i em refrega una tovalloleta pel clatell i les galtes, com si tingués cinc anys i portés els morros tacats de xocolata.

—Ja l'estàs mimant? —es burla l'Amy, passant pel nostre costat amb la càmera Canon a la mà. S'havia quedat enrere fent-se selfis, segur—. Que no pot cuidar-se sol, mama?

—No comenceu —intervé la mare, cansada.

—Però si ha sigut ella!

—Calla, que aviat em trobaràs a faltar, germanet.

—Aquí té raó —mormola la mare, encara amb la tovalloleta a la mà.

L'Amy em treu la llengua i a mi em bull la sang. Sap treure'm de polleguera. M'exaspera cada dia. Però... és la meva germana. Començarà a la universitat d'Edimburg aviat, després de mesos viatjant per Amèrica Llatina. Jo marxaré per fer el meu *gap year* ara que ja he acabat l'institut. I no la veuré. Ni a ella, ni la mare. Ni el pare.

—Si haguéssim vingut a la primavera, no estaríem mig morint-nos de calor ara. Tom! —crida la mare, prou fort perquè el pare i mitja dotzena de turistes que passen a prop nostre en aquell moment se la mirin—. Tom! T'ho vaig dir o no, que era mala idea venir aquí a l'agost?

El pare, al capdavant del grup, es gira amb cara de pocs amics. Esbufega, fart, i aquest gest em remou per dins, perquè les darreres setmanes és la seva cara estàn-

dard. L'afartem, diu l'Amy sovint. I jo el defenso, i dic que no, que no és així, que el pare ens estima, que sí que s'ho passa bé, amb nosaltres. I l'Amy riu i diu que a mi sí que m'estima, que soc el seu preferit.

—Vas organitzar tu el viatge? —respon el pare, sec, quan arribem a la seva altura. Du només una ampolla d'aigua a la mà, perquè diu que portar una motxilla a l'esquena és de pobres—. No, oi? Doncs ja està. A la primavera no hauríem tingut prou temps per veure-ho tot.

Seguim caminant. Compto els esglaons i em concentro en ells i no en els segons de silenci entre nosaltres. La mare m'agafa del braç per ajudar-se a pujar.

—El proper viatge l'organitzaré jo, aleshores —deixa anar, amb una expressió decidida, gairebé il·lusionada.

—Igual que vas organitzar el de Barcelona? Mira, val més que no. —El pare riu, sense mirar-la—. Hauríem estat més tranquils si ens haguéssim quedat a casa o haguéssim anat a Mallorca per Sant Joan, com et vaig dir. Però no, havíem d'anar a fer el numeret perquè tu i la Christine no podeu estar separades ni un maleït estiu, hòstia.

Les ungles de la mare se'm claven al braç. L'esquena del pare roman impassible, el seu cos segueix caminant, amunt, amunt, mentre les seves paraules sacsegen, deixen ferides.

—No ens veiem mai! —contesta ella, agitant la mà, i la tovallola cau a terra. S'apressa a recollir-la i jo m'ajupo amb ella. Quan s'incorpora, té els ulls vidriosos, però em defuig la mirada i continua parlant-li al pare—. I ja et vaig dir que no calia que vinguessis, tu, si no volies. Ho vaig fer pels nens, perquè veiessin la Sara. —S'atura, dubta. Amb

veu més baixa, torna a repetir—: No ens veiem mai, la Christine i jo...

—Sí, sí, pels nens, és clar. Ho fas per ells, com tot. Quina sort, la nostra! Que desinteressada que és la vostra mare, fills! I què me'n dius de tots els Nadals que hem passat amb elles? Tampoc no us vèieu mai, aleshores?

—No li parlis així a la mama —li etziba l'Amy.

—A mi no em manis callar —contesta ell, tan dur, tan fred, que l'Amy emmudeix.

La meva germana em mira, com esperant que parli, però jo aparto la mirada. Què he de fer? Què puc dir? Tinc un nus a la gola que no em deixa ni empassar-me la saliva.

—Podries haver dit alguna cosa, no? —em xiuxiueja quan el pare accelera el pas i ens deixa enrere, prou baixet perquè la mare, al meu costat, no la senti—. O com que no t'ho diu a tu, t'és igual?

—Això no és veritat —contesto, igual de fluixet, eixugant-me la suor del front, tot i que ni jo mateix em crec les meves paraules—. Què volies que digués?

—El que fos. Que t'ho vas passar bé anant a Barcelona. Jo què sé. El que sigui per defensar la decisió de la mama, no? Al capdavant, qui millor s'ho passa quan anem allà ets tu. Amb la teva Sara. —Aleshores esbufega, nega amb el cap—. Però no sé ni per què ho intento. Mai no mouràs un dit per ningú.

—Però ara què t'he fet?

—És que ets igual que ell. Només mires per tu i t'és igual fer mal als altres —parla amb tanta ràbia que les galtes se li posen vermelles, i puja el to de veu paraula rere paraula. Mira la meva gorra. La que em va regalar la Sara—. Per fer el que vas fer-li a la Sara, t'hauries d'haver

quedat a casa i deixar-la tranquil·la. Ja m'ho va dir, saps? Em va escriure un missatge. Que tant de bo no hi hagues-sis anat, aquest estiu.

El món se'm fa petit de cop.

—Mentida. No és veritat —dic, i m'ofegaré, si l'aire continua sense entrar-me als pulmons—. Només necessita temps, no vaig fer...

Però ella em talla abans que pugui acabar i defensar-me.

—M'hauries d'haver fet cas. T'ho vaig dir, recordes?

—Vols callar d'una vegada i deixar el teu germà en pau?! T'està sentint tothom! —crida el pare, que s'ha aturat davant nostre—. Déu meu, com sou, les dones. Sempre xafardejant. Quin descans, quan vagis a la universitat, per favor.

El silenci que segueix és tan espès com la humitat. L'Amy no torna a parlar-me i pugem sense dir res els esglaons. Sento que m'abandona. O que l'he abandonat jo a ella, i no sé què em fa sentir més mala persona. Dubto que, un cop s'acabi aquest viatge, torni a casa. I és que qui voldria tornar a un lloc on no et volen?

La mare va parlant per a si mateixa, prou alt perquè la sentim, però sense dirigir-se mai directament a ningú. Mormola coses com «és impossible parlar amb algú que no et vol escoltar» i «què faré, quan tu marxis de casa i l'Amy vagi a la uni?» i «no sé per què m'hi vaig casar, amb ell». El nus que tinc a l'estómac s'entortolliga cada cop més. Tot el meu cos vol fugir d'aquí, marxar ben lluny, respirar.

Quan arribem a dalt, al santuari, el pare compra diferents amulets, com un colleccionista. Els ensenya a la mare, la suor lliscant-li pel front, com si no hagués passat

res, com si fos un dia qualsevol, i ella es fa la dura, però odia el conflicte més que jo i aviat està rient amb ell, i no entenc res. El pare ens crida perquè ens fem una foto tots quatre. Sembla que, de sobte, sigui una altra persona. Com pot fer com si res?

—*You're such a happy family* —ens diu el guiri quan li torna el mòbil al pare i, en aquell moment, vull cridar.

A la pantalla, tots dos tenim la mateixa alçada, els mateixos cabells de color castany clar, tirant a rossos, el mateix nas una mica tort al pont. Ets igual que ell.

Té raó i, no sé per què, ploraria de pena.